

PODSKALÁK

III.vydání

duben-květen 2025

ROZHOVORY, EXPERTIZY, TIPY, RECENZE, NOVINKY

Milí čtenáři,

EDITORIAL

říká se, že první nápady bývají ty nejodvážnější. A právě jedním takovým byl i nápad na školní časopis, který jsem si kdysi v hlavě vysnila. V rukou právě držíte již třetí vydání našeho školního časopisu – a pro mě osobně je to číslo poslední, ve kterém jsem byla šéfredaktorkou. Ne proto, že by mě snad psaní už omrzelo, ale čekají mě maturitní zkoušky a další etapy v mém životě. Tahle cesta nebyla vždy jednoduchá. Ale stála za to! A největší radost? Že časopis zůstává, i když já už ho povedu jen zpozďálí. Díky všem, kdo se zapojili – nápadem, odstavcem, podporou, nebo třeba jen tím, že četli až do konce. Tímto se tedy loučím jako šéfredaktorka, ale s radostí zůstávám věrnou čtenářkou. Časopis pokračuje dál a já věřím, že další čísla budou ještě lepší!

*Tamara Macková, 4.G
zakladatelka & šéfredaktorka*

NAŠE REDAKCE

Šéfredaktorka: Tamara Macková

Redakce: Sára Šimková, Dora Hermína Lišková, Tereza Tichotová, Johana Riegerová, Petra Skokanová, Rozálie Fingerová, Ella Dědová, Jakub Studený, Radek Batkovski, Tamara Macková

Korektura: Rozálie Fingerová

Grafika: Tereza Tichotová, Rozálie Fingerová, Ella Dědová

Autoři komiksu: Jakub Studený a Radek Batkovski

Zdroje článků: novinky.cz, ChatGPT, <https://cs.wikipedia.org/wiki/Wikipedie>, www.seznamzpravy.cz, Instagram: @foxorous

Zdroje fotografií: Ella Dědová, Tereza Tichotová, Issabela Stindt, Natálie Pešková, David Ledvinka, Sebastián Bečvář, Canva, archiv školy, Instagram @foxorous

Koncept, koordinace, grafická supervize: Tamara Macková

Obsah

- 4-5 Invakuce na naší škole**
Jak probíhala invakuce a co by se v nebezpečné situaci mělo dělat?
- 6-10 Rozhovor s panem učitelem Mamulou**
Cestu k učitelství mu seslal sám vesmír a jeho ideální den je v přírodě bez lidí a s pivem v ruce. S čím vším se nám svěřil?
- 11-12 Krásy Thajska**
Vydejte se s námi na cestu do Thajska. Svě zkušenosti ze zdejší kultury nám sdělí Monča, na instagramu známá jako *foxorous*
- 13-15 Rozhovor s panem ředitelem školy**
Co všechno obnáší role ředitele? Pan ředitel se rozmluvil nejen o školním prostředí. Dozvíte se například, jaká je jeho osvědčená rovnice na "sbalení" protějška.
- 16-17 Jak si vypěstovat mango a avokádo snadno a s nízkým budgetem?**
Naše dvě redaktorky daly hlavy dohromady a přišly s teoretickými, ale hlavně praktickými radami na pěstování ovoce.
- 18 Představení oborů**
Uvažuješ o přihlášce na naši školu? Mrkni na naše obory, konkrétně Gymnázium a Ekologie.
- 19-22 Výměnný pobyt se studenty z Německa**
Každoroční výměnný pobyt se studenty z Německa nám shrnula jedna z našich redaktorek. Dokonce vyzpovídala studentku z Podskalské a z německého Hamburku.
- 23-28 Sportovní elita naší školy**
Opět vám přinášíme rozhovory s našimi sportovci. 3. vydání převažují fotbalisti, ale dozvíte se také mnoho o para hokeji.
- 29-30 Jaké jsou důsledky změn klimatu?**
V předchozím čísle jsme se bavili o příčinách změn klimatu. Nyní pro vás přinášíme důsledky těchto příčin.
- 31-32 Rozhovor s paní učitelkou Ližanovou**
Naše mladá profesorka přírodních věd nám sdělila svou cestu k učitelství. Co jí na práci naplňuje a naopak, co by chtěla do budoucna vylepšit?
- 33 City Nature Challenge**
Mezinárodní soutěž ve focení různorodých organismů. Můžete se zapojit i vy! Jaké jsou podmínky a co je to vlastně za soutěž?
- 34-35 Tipy na filmy a knihy**
Přinášíme vám opět několik tipů na filmy a knihy!
- 36 Příběh - Škrábání**
Přečtěte si příběh jedné z našich redaktorek!
- 39 Kreativní duše našich spolužáků**
...Aneb poezie, která zamrazí a rozesměje zároveň
- 37-38 Nábor nových redaktorů do týmu Podskaláku**
Zajímala by tě práce v našem časopisu? Ať už se jedná o psaní, focení, grafiku či kreslení? Ozvi se nám a třeba zrovna ty nám budeš od nového školního roku pomáhat!
- 40-43 Komiks-pokračování**

Rozálie Fingerová, 3. G

PÍŠŤALKA, ÚTĚK, BARIKÁDA

I takto bychom mohli popsat čtvrtěční nácvik invakuace na naší škole. Přišla profesionální skupina z bezpečností organizace Urban Safety, aby nám ukázala základy pro obranu potencionálního útočníka.

Poslední dobou se kolem nás dějí častěji a častěji útoky, jak ty, odehrávající se na školách, tak i ty z “běžné ulice”. Pokud se bavíme o školních útocích, myslím si, že se nám všem vybaví klíčový útok na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Před více jak rokem jsme se zatajeným dechem sledovali, co vše je u nás možné. Od té doby se radikálně změnil pohled na útoky v trestním zákoníku a dbá se mnohem více na bezpečnost.

Proto se i naše škola aktivně zapojila do programu, který nabízí agentura Urban Safety. Dva týdny před invakací mělo naše vedení školy celodenní přípravu se společnostmi, aby věděli, co nás vše bude čekat. Sehrávali podobné situace, které následně čekali i nás.

BARIKÁDA JE NESMÍRNĚ DŮLEŽITÝM ZÁKLADEM

Nácvik začal 6. 3. ráno. Skutečně už od rána jsme potkávali na chodbách odborníky ve vestách. Školou kolovala atmosféra plná napětí a očekávání, co nás čeká. Předtím, než sehrání situací nastalo, jsme byli poučeni našimi profesory, co je potřeba vědět, kdyby k útoku došlo. Následně našim úkolem bylo zmizet z chodby do bezpečnějšího prostředí. K signálu použili píšťalku a nebo se někteří z odborníků nebáli a řvali chodbou, že je útočník v budově.

Celkem jsme utíkali do bezpečí 4x. Mohli jsme zvolit buďto naši třídu, záchody a nebo jednoduše místo, kde nebudeme vidět. Po nácviku útěku přišla teorie barikády. Barikáda je nesmírně důležitým základem. Nemusí se jednat o úhledně sestavené lavice na sebe. V tomto případě spíše platí, čím větší neuspořádanost, tím menší šance, že budeme stát útočnickovi “za to”, aby dával pracně lavice stranou a dostal se do třídy.

Nácvik opět proběhl 4x. Dvakrát s pomocí učitelů a dvakrát bez nich. Měli jsme tak šanci, jako studenti, si celý průběh zorganizovat sami. Barikáda se neobešla bez menších škod. V některých třídách opadla omítka, někomu se dokonce povedlo celou lavici oddělit od kovových nohou. S tímto se však musí počítat, jelikož v reálu jsou takové ztráty naprostou normou.

Celý nácvik skončil závěrečnou diskuzí mezi studenty a profesory. Někteří si vyměňovali dojmy a jiní pouze poslouchali. Do tříd přišel zástupce organizace a odpovídal na případné dotazy. Také doporučil každému, stáhnout si aplikaci Záchranka. Nejenže je přímo dělaná na takové krizové situace, ale může nám pomoci ve chvíli, kdy je někdo zraněný a my jen nevíme, kde se nacházíme.

Škola plánuje tento nácvik opakovat každý rok, aby přicházející prváci měli tentýž šanci na to, vyzkoušet si vše, co takové situace obnáší.

Jak náhoda vedla k učení a proč je křížovka jeho největší nepřítel?

Na vysokou bez přípravy a k učení ho přivedl vesmír. Když má volno, potápí se, vaří jak profík nebo se oddává své vášni pro cyklistiku. A křížovky? Ty jsou jeho úhlavní nepřítel. Přečti si, jak se z náhody stal osud – a proč ho baví učit víc než psát vědecké články.

Začneme nejčastější otázkou a tou je, co na této škole učíte?

Já tady učím celkem 3 předměty a učím nejenom na Podskalské, ale i na Navrátilce. Na Navrátilce učím člověka a prostředí a na Podskalské u ekologů biologii a monitoring životního prostředí.

Nejsem úplně z pedáku, letos jsem nastoupil na pedagogické minimum. Na bakalářském studiu jsem studoval ekologickou a evoluční biologii na Univerzitě Karlově, a poté jsem pokračoval na katedře experimentální biologie rostlin, kde jsem vystudoval rostlinnou fyziologii.

Střední jsem vystudoval tady, na Navrátilce, studoval jsem přírodovědné lyceum.

Jak se stalo, že jste nakonec skončil na přírodovědném lyceu?

Vždycky jsem měl vztah k přírodním vědám, vím, že můj děda mě k tomu směřoval. Hodně jsem vyrůstal u něj na chatě kousek od Kutné Hory, a tam jsem byl v kontaktu s tou přírodou, vlastně všechny volné víkendy, všechny prázdniny jsem byl tam. Doteď tam mám

své nejlepší přátele. Takže to bylo odmalička, a pak to přírodní lyceum byla náhoda. Když jsem se hlásil na střední školu, měl jsem jen jedno kritérium – aby byla blízko, abych nemusel dojíždět daleko. Jsem z Prahy a hledali jsme něco v okruhu Prahy. Jednu přihlášku jsem měl na hotelovku, pak na nějakou zahradní školu, a pak jsem hledal ještě jednu školu. Tenkrát byly ty velké sešity, seznam těch všech středních škol, a vybavuju si, že byl asi předposlední den, kdy se daly posílat přihlášky, a já jsem náhodou otevřel ten sešit a tam bylo přírodovědné lyceum Navrátilova. Říkal jsem si, že vesmír je velký humorista, protože to bylo v Praze, ale nějak jsem to přehlédnul. Tak jsem se rozhodl, že sem prostě půjdu. A zase, když jsem šel na vejšku, tak jsem měl opět dilema, znova jsem se hlásil na hotelovku.

Proč zrovna hotelovka?

Od patnácti jsem totiž pracoval v gastru. Můj strejda měl restauraci kousek od Staroměstského náměstí, a mě ta práce v gastru bavila. Tam

jsem se třeba naučil strašně moc jazyků, najednou jsem uměl základy třeba z osmi jazyků. Teď už tomu furt rozumím, ale že bych úplně mluvil, to ne. Umím anglicky a německy, to mi stačí.

Pro jakou vysokou jste se tedy rozhodl?

Přemýšlel jsem nad Karlovkou obor Ekologická a evoluční biologie, ale vůbec jsem se neučil na přijímačky, byl jsem rozhodnutý pro tu hotelovku. Přesto jsem si řekl, že to půjdu zkusit, takže jsem napsal testy a čekal jsem na výsledky. Nějak se to ve mně ale zlomilo a říkal jsem si, že bych na tu přírodovědnou přece jen měl jít. No, jenže přijímačky už byly napsané, tak jsem si říkal, buď to vyjde, nebo ne. A nakonec jsem se dostal. A tady jsem si řekl, že to je druhé znamení, že se té biologii věnovat opravdu mám.

A jaké cesty Vás dovedly sem na Podskalskou a Navrátilku?

Vlastně to byla podobná cesta. Ohledně učení, nikdy jsem nesměřoval k tomu, že bych učil, ale nikdy jsem nebyl proti.

Vždycky jsem věděl, že tady ta možnost toho učení je. Víím, že jsem si říkal, že učit ano, ale jedině na místě, které znám. Ač se snažím nebýt konzervativní, v tomhle jsem hrozná konzerva. A najednou jsem potkal paní Tuscherovou, která učí němčinu na Navrátilce a říká mi, že tady na Podskalské a Navrátilce hledají učitele a zda bych to nechtěl vyzkoušet. Pak jsem potkal svého bývalého třídního a ten mi taky říká, že na Podskalské hledají biologa, a takhle jsem potkal nezávazně ještě další dva své bývalé učitele a všichni mi říkají o Podskalské. V té době jsem pracoval v Botanickém ústavu v Průhonicích, ale říkal jsem si, že tomu učení dám šanci. Šel jsem na pohovor a najednou odcházím, koukám kolem sebe a říkám: „Tak já asi budu učit.“ Já věřím ve vesmír, myslím, že vesmír je velký humorista a posune vás tam, kde byste nějakým způsobem měli být. Ne, ta práce byla sice variabilní, byl jsem v kontaktu s tou praktickou vědou, což mě baví, nebavila mě ta teoretická věda, protože to je prostě čtení článků, psaní článků, baví mě práce s daty, to je fajn. Jenže

dojížděl jsem hodinu a půl a plat moc příznivý taky nebyl. Rozhodl jsem se, že zkusím něco jiného, a vlastně od minulého roka učím tady.

Co máte na učení nejradši a je naopak něco, co nesnášíte?

Já začnu tím, co nemám rád, o tom se mluví nejlépe. Mně třeba nikdy nedošlo, kolik administrativy ten učitel musí dělat. Máte formulář pro formulář pro formulář, a to je masakr. To školství je tak zatížené tou byrokracií. Také, když ti studenti nereagují, není tohle u všech, ale když se k nim snažíte nějak přistoupit, třeba i individuálně se s nimi snažíte nějak domluvit, ale oni to vlastně neberou jako plus, spíše způsob, jak toho využít. Ale zase je to individuální a záleží na každém studentovi. To, co mě na učení baví, je předávání těch vědomostí. To, že někoho inspirujete je suprová věc. Když jsem nastupoval, tak jsem si říkal, jestli já dokážu jednoho člověka dostat k tomu, že bude chtít dál studovat biologii a bude pro to nadšený, že dokáže například změnit názor. Ne, že už od prvního ročníku byl

rozhodnutý studovat biologii, ale stalo se mi, že za mnou studenti přišli, že jsem je nějak inspiroval a v ten moment vás to opravdu potěší, protože máte pocit, že opravdu děláte něco dobře. Ta práce s těmi mladými lidmi je skvělá, před sebou máme mozky uvažující naprosto odlišným způsobem než my, a to nás může inspirovat a posunout dál. Pomáhá nám to se rozvíjet, abychom mohli ještě lépe rozvíjet naše studenty. Mám moc rád výzvy a tady je v podstatě každá nová třída a každý student v ní svým způsobem výzva.

Co je podle Vás v dnešním vzdělání největší výzva?

Myslím si, že je to AI, jak ho správně implementovat do výuky. S AI si hodně hraju, na začátku června jsem začal, protože bych ji do výuky rád začlenil. Snažím se studentům vysvětlovat, k čemu to slouží, že je to nástroj, který můžeme používat úplně stejně jako štětec nebo propiska. Jak to my použijeme, už závisí na nás.

Bylo něco, na co jste si musel jako začínající učitel nejvíce zvyknout?

Měl jsem problém tykat učitelům. Najednou potkáváte učitele, kteří vás učili, a teď jsou to vlastně vaši kolegové.

Kromě toho učení a lásky k biologii, co rád děláte?

Já mám hodně rád turistiku, do skauta jsem nikdy nechodil. Jednou jsem se tam šel podívat – úplně nové prostředí, kolektiv, a k tomu všemu jsem tam byl tak trochu donucen, a já jsem byl takový, že vždy, když mě někdo do něčeho nutil, tak jsem to neudělal.

Jakmile mě někdo do něčeho začne nutit, tak se zabejčím. Jsem hodně tvrdohlavý – když si něco usmyslím, tak to potřebuju teď hned a tak, jak já chci. Pokud to tak nebude, bude to jinak, ale alespoň se to posune nějakým směrem.

Hodně rád vařím. U nás doma vařil otec, já se na něj vždycky koukal a už od malička jsem si zkoušel něco kuchtit. Od svých 20 let si vařím sám. Třeba vajíčka na milion způsobů, milionkrát jinak spálit 😊

Hodně s tím experimentuju. Pak se věnuju akvaristice. Řekněme, že mám málo času, tak se všemi způsoby snažím, aby toho času bylo ještě méně. Občas si zahraju hry, vždycky mě bavily nějaké budovatelské strategie.

A co sport?

Mám rád cyklistiku, miluju taky běžky. Taky špatně hraju na kytaru a rád se věnuji pivní kultuře – nejradši mám desítky. Potápím se, hraju občas šachy, křížovky nejsem schopen dát dohromady, ale sudoku mi problém nedělá. Já nad tím strašně přemýšlím a jednu křížovku jsem řešil třeba 14 dní a nevyřešil ji. Vzdal jsem to nebo ztratil, nejprve asi vzdal a pak ztratil 😊

Váš ideální den?

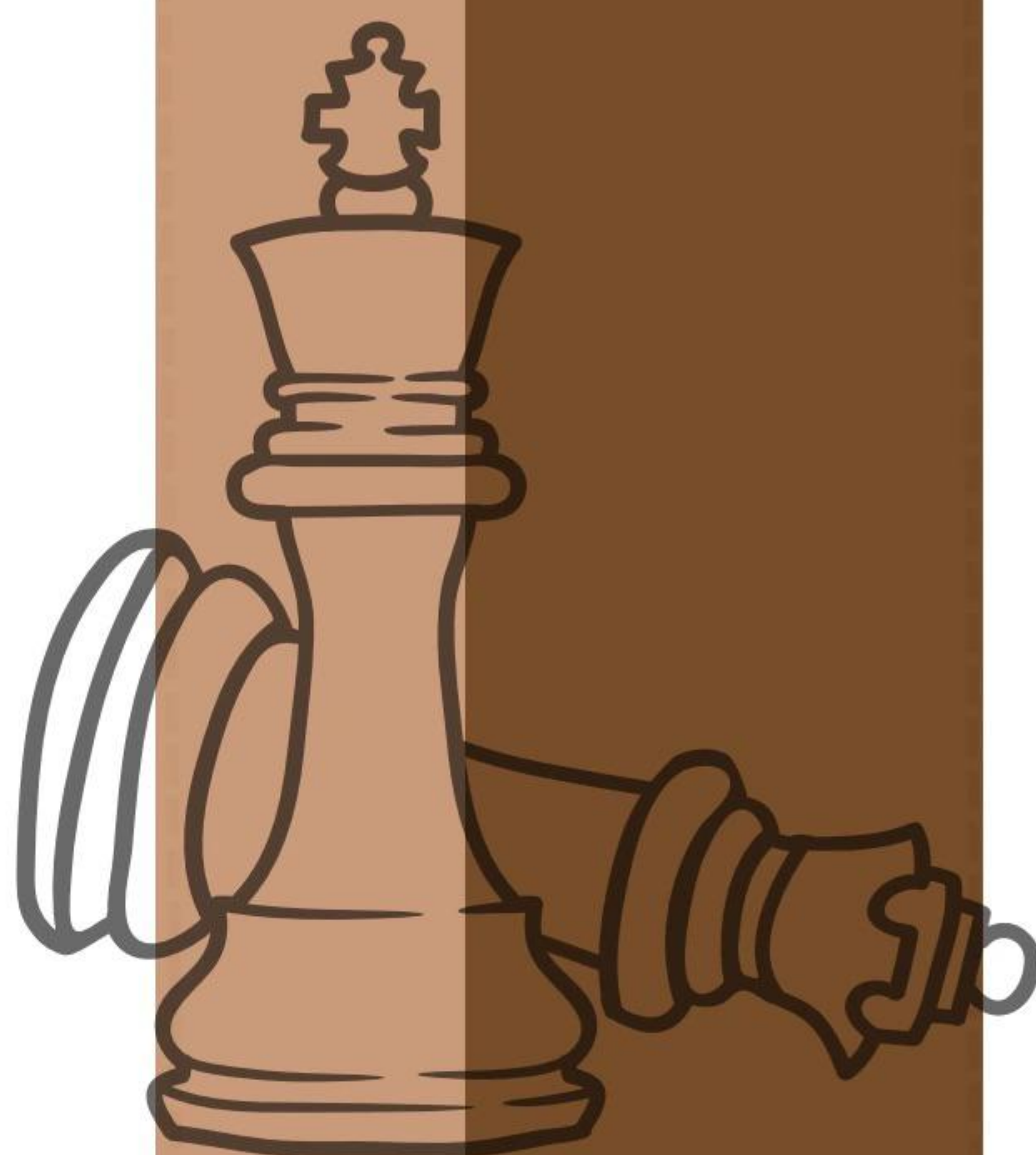
Někde na samotě u lesíka, s pivečkem v ruce, s jezevčíkem. Nemám totiž rád davy.

Máte nějaké zvíře?

Ano, mám rybičky, doma mám například milion kytek, ty prostře kralují mému bytu. Jestli

se počítají žížalky ve vermikompostu, tak to jsou taky mí kamarádi.

Tamara Macková, 4. G

Thajsko – Země svobody

Johana Riegerová, 1.B

Thajsko známé jako Siam nebo „Země úsměvů“ je plné kultury, nádherných pláží a chutné kuchyně. Tato jihovýchodní asijská země se oficiálně nazývá Království Thajsko, kombinuje starodávne tradice s moderním životem. Od majestátních chrámů v Bangkoku přes tropické ostrovy až po výbornou thajskou kuchyni.

Thajsko v číslech

Rozloha Thajska činí 513 120 km², čím se stává 50. největší zemí na světě. Thajsko je domovem pro 70 milionů lidí. Hlavní město Bangkok má 11 milionů obyvatel, což je 8,2krát víc, než má Praha. Nejvyšší hora je Doi Inthanon (2 565 m) a nejdelší řeka Mekong měří 4 350 km s částí za hranicí s Laosem. Náboženství tvoří z 93% buddhisté, 5% muslimové, 1% křesťané. Před pandemií sem jezdilo přes 30 milionů turistů ročně.

Historie Thajska

Území dnešního Thajska bylo osídleno již v pravěku, avšak první civilizace se objevily kole 4. tisíciletí př.n.l. Bylo ovlivněno indickými kulturami, ty přivedly do země buddhismus a hinduismus, který se drží až dodnes. První thajský stát byl založen ve 13. stol. jako Království Sukhothai. Toto období je považováno za „zlatý věk“ thajské kultury. Vznikla thajská abeceda a buddhismus se stal dominantním náboženstvím. Království Ayutthaya se stalo silnou mocností v jihovýchodní Asii, bylo obchodním a kulturním centrem se vztahy s Evropou. V roce 1767 bylo zničeno barmskou invazí. Po pádu Aytthayi se generál Taksin stal králem a přesunul hlavní město do Thonburi (dnešní část Bhangkoku). Rama I. založil dynastii Chakri a přenesl hlavní město do Bhangkoku. Thajsko úspěšně odolalo kolonizaci a dál rozkvétalo. V roce 1932 došlo k revoluci, a tím se odstartovala industrializace Thajska. Dnes je Thajsko moderní zemí s bohatým kulturním dědictvím a silným turistickým sektorem.

Zdroj: Wikipedie

Kam se v Thajsku vydat? A pohled influencerky na Asijskou krajinu

Královský palác

Bangkok

- hlavní město
- Zlatý kopeček
- Královský palác
- Buddhové (nefritový buddha, zlatý buddha...)
- Ayutthaya/ Thonburi - původní hlavní město
- nakupování - Icon Siam, Central World, Terminal

Krabi Koh Lantu

- pohodový ostrov

Chiang Mai

- vesnice
- Wat Suan Dok - chám
- poznávací

zdroj: instagram @foxorous

„Země úsměvů“ z pohledu člověka, který tam jezdí již 15 let

Monča (@foxorous) je „freelancerka“, která jezdí do Thajska už 15 let. Ráda se vrací na Ko Lantu a do Bangkoku. Bangkok je město, které buď nesnášíte, nebo milujete a ona ho miluje. Na Thajsku jí okouzila volnost, možnosti, jídlo a kultura, která je ovšem hodně odlišná od té naší. Lidé umí základy angličtiny, aby se domluvili, ale je slušností se před příjezdem naučit základy thajštiny. Doporučila by tam jet, ale s otevřenou myslí, protože je tam vše hodně jiné od podnebí a těžkého vzduchu až po lidi a jídlo. Lidé v Thajsku jsou vstřícní a je hezké vidět, když i turisté.

Hlava naší školy

— pan ředitel Václav Krámek —

Jakým člověkem je náš pan ředitel? Jaká je jeho „oslňující“ rovnice? A co nám všem vzkazuje? Čtěte níže!

Co obnáší funkce ředitele školy?

Toto je velmi složitá otázka a odpověď by byla velmi obsáhlá, možná i nudná, pokusím se o stručnost.

Tedy ředitel je učitel, ekonom, právník, personalista, údržbář, pracovník úklidu, důvěrník, psycholog, taktik, přítel, kamarád, opora, hromosvod,... Ředitel musí řešit naprosto vše, je podepsán na tisících dokumentech a fakturách. Na druhou stranu samozřejmě poznáte spoustu úžasných lidí a firem, projdete řadou jednání. Dosti záleží na přístupu ředitelů ke škole. Já jsem týmový hráč, tedy jsem hrdý na práci a pomoc svých zástupců, máme hodně společného a rozumíme si, vzájemně se na sebe můžeme spolehnout. Víme to, nemusíme si to říkat. Máme zde tolik zajímavých a důležitých oborů, jsme členy různých svazů, a to je opravdu zavazující. Tedy myslím, že práce ředitele školy našeho typu je různorodá, zajímavá a opravdu časově

různorodá, zajímavá a opravdu časově i fyzicky náročná. Obdivuji své předchůdce, jak dlouho to vydrželi. Já jsem se připravoval řadu let, ale musím konstatovat, že na to se úplně připravit nedá. Každopádně je můj sen, mít spokojené žáky a zaměstnance, vlastně vše děláme s týmem ve vedení školy pro ně nejlépe, jak umíme. Snad je to někde občas vidět.

Tedy jednoduše: funkce ředitele školy obnáší veliký soubor činností, které mají vést ke spokojenosti žáků, jejich rodičů a zaměstnanců školy, přičemž míra úspěšnosti je dána mírou úspěchu absolventů v jejich profesním životě, přičemž nám všem záleží i na jejich životě osobním. Jinak to stručně asi říci neumím. Za silnou stránku školy považují učitele a žáky. Máme opravdu dobré žáky.

Ne vždy to jsou výsledkově premianti, ale jsou to slušní lidé, jsem o tom přesvědčen. Lidé, kteří se v praxi a životě neztratí.

Jak dlouho učíte na naší škole?

Na školu jsem nastoupil v roce 2002, tedy již to je 23 let. Po absolvování FTVS UK a MFF oboru matematika – tělesná výchova jsem nastoupil do jedné veliké nadnárodní společnosti, ale vždy jsem chtěl učit. Ve firmě mne práce bavila a naplňovala, ale srdce mne táhlo k učitelství. Pravděpodobně geny od rodičů mne zavedly až sem. Rozhodně pozice ve firmě byla zajímavá, ale chtěl jsem učit, bavilo mne to. Oslovil mne bývalý ředitel Ing. Houska. Rozhodnutí nelituji, Podskalská vás prostě pohltí. Samozřejmě bych některé věci z firmy přenesl do školy a naopak, bohužel to úplně nejde. Jen jsem přesvědčen, že učitelé jsou zde pro žáky, nikoliv naopak. Myslím, že tohle myšlení přijala většina učitelů. Máme zde velmi dobrý tým zaměstnanců školy. Je pro mne ctí s nimi spolupracovat.

Jaký příklad je důležitý na diskotéku?

Příklad slušnosti, serióznosti a samozřejmě zábavný příklad. Je mi jasné, kam míříte, matematických je mnoho, kterými můžete protějšek oslnit. Třídy, které učím, mají, věřím, velikou zásobu příkladů, jak matematicky oslovit protějšek. Ale tuto otázku chápou pouze čtenáři, které učím matematiku. Oslňte vtipem a slušností.

Příklad na diskotéku:

$$(\log_5 25^4)^2 + (\log_3 27^{-1})^3 + (\log_8 64) + (\log_2 128^3) + (\log_2 8^{-1})^2 =$$

Jaký je nejdůležitější předmět?

Jako učitel matematiky a TV bych s jistou mírou vtipu jednoznačně řekl, že matematika a tělesná výchova, ale musím odpovědět, že si myslím, že je to soubor přírodních věd v souladu s vědami humanitními a jazyky. Je dobré, když je člověk odborník, ale mít přehled v historii, sociologii, statistice, právu, ekonomii musí mít každý zodpovědný občan. Obecný přehled musí být, tedy v rozumné míře jsou důležité všechny předměty. Chcete-li být ale úspěšní, nesmíte být průměrní, ale ve svém oboru nejlepší. Obecný přehled je ale nutné mít a jazyky, práce na počítači, řidičský průkaz je dnes nezbytnost. Vzdělání nám nikdo nemůže vzít. Važme si bezplatného kvalitního školství a neztrácejme čas zahálkou. Vědění je bohatství lidstva. Jen je potřeba, používat ho k dobrým účelům.

Co chcete vzkázat studentům?

Aby na sobě pracovali celý život, aby se vyhnuli lenosti a pohodlnosti.

Budu citovat Jana Amose Komenského:

a) „Život činný je opravdový život. Zahálka je hrobem člověka zaživa. Co máš udělat, do toho se dej s chutí, co můžeš sám udělat, to neočekávej od jiných a bez příčiny neodkládej s ničím. Když můžeš někomu pomoci, učiň to s největší radostí.“

b) “Všichni jsme občané jednoho světa, všichni jsme jedné krve. Nenávidět lidi proto, že se narodili v jiné zemi, že mluví jiným jazykem nebo že mají jiný názor na to či ono, je velká hloupost. Prosím vás, abyste toho zanechali, protože všichni jsme stejně lidé. Mějme na mysli jen jeden cíl, a to blaho lidstva.”

Ctěte slušnost, važte si demokracie, ctěte jiný názor, ale braňte pravdu a spravedlnost. Respektujte pravidla a zákony, ctěte morálku, držte slovo a buďte slušní lidé. Važte si každého dne našich životů, važte si rodičů, přátel a všech slušných lidí. Naučme se, vážit si i zdánlivě obyčejných věcí.

Do jaké země se chcete podívat?

Krásná otázka, je jich spousta: Nový Zéland bych asi vybral, dopoledne bych šel lyžovat a odpoledne na paddleboard na moře. Dále Indie, Kanada, Mexiko, Island, ... Na Indii mne fascinuje, kolik lidí různých

náboženství může žít vedle sebe a neválči...

Na jaký příklad jste „sbalil“ paní Krámkovou?

No to byl příklad, umět vyměnit duši u prasklé duše u horského kola. Jako dva vyznavači cyklistiky jsme se potkali náhodou, kdy jsem neznámé slečně nezištně spravil kolo. No a pak to nějak přišlo samo, asi že jsem oslnil pomocí odmocnin, derivací a integrálů, jo v tom to asi určitě bylo...

Vzkážete studentům moudro do života?

Když se ráno probudíte a kouknete se do zrcadla, buďte přesvědčení, že se sami sobě můžete podívat do očí, že jste čestní, spravedlnost je na předním místě a chováte se tak, že se nemusíte stydět. Tím se snažím řídit. I když v životě narazíte na složité situace, vždy se zachovejte čestně a slušně, i když to bude bolet, ale svědomí máte jenom jedno. Buďte zodpovědní a přijměte zodpovědnost za své činy a jednání. Hlavně se nenechte odradit nezdary, bojujte ale čestně. Když se vám v životě něco nepodaří, zvedněte hlavu a zkuste to znovu, oporu hledejte v přátelství a buďte oporou i vy ostatním.

Low budget rostliny

Sára Šimková, 1.B a Tereza Tichotová, 2.G

Máš rád rostliny, ale rád i ušetříš? Nebo by sis chtěl/a vypěstovat svou vlastní rostlinu, ale nevíš, jak na to? Tak to máme dobrou zprávu, v tomto článku najdeš způsob, jak si vypěstovat rovnou dvě, a to jen z plodů, která se dají snadno koupit k jídlu, ale my pro ně najdeme i další využití!

Máme tu pro tebe návod a pár zajímavostí ohledně dvou rostlinek, a to avokáda a manga!

Mango:

Pomocí jídelního nože velice opatrně otevři pecku, uvnitř je větší semínko, které bude potřebovat nějakou dobu zůstat ve vlhkém prostředí. Pro dosažení takových podmínek můžeš využít plastový sáček (nejlépe uzavíratelný) a vlhký kapesník (nezapomeň ho často měnit, ať nezačne hnít). Až bude u semínka delší stonek s kořínkem, můžeš ho zasadit. Substrát dej do květináče tak, aby část se stonkem zůstala nepokrytá.

Avokádo:

Rozřízni plod po celém obvodu, ale opatrně, ať neporušíš povrch pecky. Tu následně propíchni čtyřmi párátky tak, aby držela v nádobě s vodou a hladina dosahovala do poloviny pecky. Vodu pravidelně vyměňuj. Až u semínka vyrostе stonek s kořínkem, bude připravené na zasazení. Zasad' ho tak, aby horní polovina byla vidět.

Low budget rostliny

Zajímavosti a tipy k pěstování

Manga jsou plody stromu mangovníku, který původně pochází z Asie. Není dokázáno odkud přesně, ale nejčastěji se uvádí Indie nebo Indočína neboli jih Asie. První dny, až týdny, po zasazení manga si dávejte pozor, abyste ho nevystavovali přímému slunci, také ho dostatečně zalévejte. Po pár týdnech už rostlina přímé paprsky přežije. Na co je však důležité myslet po celou dobu pěstování, je teplota okolí. Mangovník je velmi háklivý na nízké teploty a pokud bude teplota okolí nižší než 24 °C, nejspíš nepřežije. V zimním období stačí 17 °C.

Hruškovec přelahodný je název stromu, ze kterého získáváme samotná **avokáda**. Má původ na jihu Mexika, takže ve velmi teplých a vlhkých podmínkách, proto je důležité dopřát rostlince jak dostatek vody, tak dostatek slunečních paprsků. V našich podmínkách není úplně jednoduché rostlinku vypěstovat, ale je to velmi zajímavý proces a když budete trpěliví, můžete se časem dočkat i plodů. Ideální je pro ně dobře propustná půda, měla by být vlhká a neměla by mít pH větší než 7,5. I když pořád opakuji, jak je voda pro avokáda důležitá, nesmíme to zase přehnat, jelikož jsou velmi náchylná na hnilobu kořínků.

No a nám nezbývá nic jiného, než ti popřát hodně štěstí k pěstování. Pokud se ti bude dařit, můžeš hodit fotku rostlinky do story na ig a označit nás tam **@casopis_podskalak**.

PŘEDSTAVENÍ OBORŮ

Ella Dědová a Rozálie Fingerová, 3.G

Gymnázium - prof. Beňo

„Naše gymnázium letos funguje čtvrtým rokem a historicky navazuje na tradici ekonomického vzdělávání na naší škole, kterou kdysi reprezentovala obchodní akademie a vyšší odborná škola ekonomických studií. Oproti jiným gymnáziím ale spojuje všeobecné vzdělávání se ekonomickým, což „tradiční“ gymnázium nenabízí. Během studia si tak prohlubujete nejen jazykový (AJ, NJ, FJ, RJ a ČJ), estetický (VV a HV), přírodovědný a společenskovědní profil, ale také získáváte i ekonomické kompetence (ekonomika, ekonomie, finance, účetnictví aj.). Maturitní zkouška se pak skládá nejen z povinné státní části (ČJ, cizí jazyk/matematika), ale i ze školní profilové, kde kromě jednoho ekonomického předmětu podle vlastního výběru můžete maturovat i např. ze základů společenských věd, dějepisu, biologie, chemie či dalšího cizího jazyka. To vám umožňuje po složení maturity nastoupit nejen na VŠE (kde máte oproti „tradičním“ gymnáziím díky ekonomickému vzdělání lepší startovní pozici), ale i na ostatní vysoké školy různých oborů, kde se rozhodně absolvent se ekonomickým vzděláním nebude cítit jako „popelka“.“

Ekologie a životní prostředí - prof. Maredová

„Náš obor EKOLOGIE A ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ se věnuje jednak živé a neživé přírodě, především studiu vztahů v přírodě, jednak studiu způsobů narušování těchto vztahů, zejména člověkem. Je určen pro všechny, kteří chtějí porozumět složitým způsobům provázanosti přírodních i společenských faktorů. Podporujeme teoretický rozhled našich studentů napříč všemi přírodovědnými obory (zejména jde o biologii a chemii, ale i geologii, hydrologii, meteorologii či geografii) ovšem úzce spojený s možností praktického využívání nabytých poznatků v přírodním prostředí. Snažíme se proto, aby dokázali při pobytu v terénu rozeznat, zda je daný ekosystém (např. les, louka či jezero) zdravý, či naopak nějak poškozený, proč se v něm vyskytuje právě ten, a ne jiný druh organismu, nebo zda a jak je tento organismus vázán na své okolí. Všechny tyto stránky studia se navzájem propojují např. v terénních pozorováních – monitoringu, krajinotvorbě či při diskuzích týkajících se odpadového hospodářství. Každý tak má možnost v tomto širokém rozpětí oboru vyprofilovat během studia své konkrétní zaměření a jemu se poté věnovat i nadále.“

Výměnný pobyt se studenty z Německa

Jak si studenti z německého gymnázia užili naši školu, Prahu a mnohem více během konce února a začátkem března? Jaký byl pro ně připravený program a jak funguje takový pobyt? To nám zodpověděla Mgr. Galeová. Ptali jsme se dokonce i samotných studentů na jejich zkušenosti, které si můžete přečíst v tomto článku!

Tereza Tichotová, 2.G

Kdy pobyt probíhal?

Pobyt byl rozdělen do dvou částí. Nejprve k nám do Prahy přijeli naši němečtí partneři v termínu od 26. února do 5. března. Poté my pojedeme do Hamburku a to od 17. do 23. května.

Jak se to uskutečnilo?

Část pobytu v Praze se velmi vydařila. Letos bylo hlavní téma zaměřeno na umělou inteligenci a technologický pokrok, což se výrazně promítlo do programu. Navštívili jsme iQLANDII v Liberci, kde jsme absolvovali tříhodinový program s názvem *Člověk v době umělé inteligence*. V Praze jsme se zúčastnili interaktivní prohlídky města s využitím iPadů a aplikace ChatGPT. Program byl doplněn i o volnočasové aktivity – bruslení, návštěvu jump arény a společné posezení v restauraci Knedlín.

Proč se vlastně organizuje a jak?

Výměnný pobyt organizujeme společně s kolegyní, magistrou Beňovou. Tuto myšlenku jsme poprvé zvažovaly před třemi lety. Samotná organizace zahrnuje několik kroků: je potřeba připravit projekt pro Česko-německý fond budoucnosti, naplánovat program v Praze a zajistit jízdenky do Německa. Velkou část příprav tvoří také komunikace – jak se studenty, tak s německou stranou. Na závěr je nutné projekt i účetně uzavřít a vše odeslat fondu. S tímto nám výrazně pomáhá paní Ing. Jakešová, bez její podpory si realizaci celého projektu ani nedovedeme představit.

Důvod, proč výměnný pobyt pořádáme, je jednoduchý – má obrovský přínos pro studenty. Je to skvělá příležitost, jak si v praxi vyzkoušet cizí jazyk – ať už němčinu, nebo angličtinu. Studenti poznají nová místa, získají nové zážitky a často si zkusí věci, na které by si jinak netroufli. Navíc si během týdne v zahraničí zažijí běžný život v jiné zemi – učí se reagovat v nových situacích, přizpůsobit se jinému prostředí a postarat se sami o sebe v každodenních drobnostech. To všechno je cenná zkušenost, která jim dává něco navíc, co žádná učebnice nenahradí.

Jak se financuje?

Financování výměnného pobytu zajišťujeme několika způsoby. V předchozích dvou letech, stejně jako letos, se nám podařilo získat podporu od Česko-německého fondu budoucnosti, který hradí přibližně 70 % celkových nákladů. Škola se podílí příspěvkem na ubytování a náklady spojené s účastí učitelů. Zbývá část nákladů je hrazena ze strany studentů.

V prvním roce se nám podařilo zorganizovat program tak, aby byl pro všechny studenty zcela zdarma – jak v Praze, tak v Německu. V loňském roce se náklady na jednoho studenta pohybovaly kolem 1 500 Kč, a letos by měly být velmi podobné.

Kdo přišel s myšlenkou, že by to mohlo vzniknout?

Myšlenku uspořádat výměnný pobyt jsem nosila v hlavě už delší dobu. Jako studentka jsem sama absolvovala několik výměnných pobytů a pokaždé šlo o velmi silné a obohacující zkušenosti. Moje maminka, která učí němčinu, organizuje výměnné pobyty už více než 30 let, a právě díky ní jsem od dětství vnímala, jaký mají tyto projekty smysl. Vidím v nich obrovský přínos – nejen jazykový, ale i lidský a kulturní.

Po období covidu se přerušily kontakty mezi školami a německá strana hledala nového partnera. Předtím spolupracovali s gymnáziem PORG. Musím říct, že jsme si s německými kolegyněmi velmi lidsky sedli – i díky tomu, že jsme přibližně stejného věku a máme podobný přístup ke studentům. Věřím, že naše spolupráce bude pokračovat i v dalších letech.

Jak ten program funguje?

Program funguje následovně: vytvoří se skupina 14 českých a 14 německých studentů. Každý student ubytuje svého partnera z druhé země – naši studenti tedy hostí německé studenty a při pobytu v Německu jsou naopak ubytováni v jejich rodinách. Veškeré náklady spojené s programem – doprava, MHD, vstupy a další výdaje – jsou z větší části hrazeny z prostředků Česko-německého fondu budoucnosti, případně doplněny menším příspěvkem od studentů.

Během pobytu absolvujeme společný tematický program, který se každý rok věnuje jinému tématu. Odpoledne a večery jsou vyhrazeny volnému programu, který tráví studenti v hostitelských rodinách. Volný je také víkend. Zatímco v Německu studenti často společně vyrážejí k moři, u nás je víkendový program různorodější a záleží na možnostech a nápadech jednotlivých rodin.

Jak probíhá výběr studentů, je možné, aby se na něj přihlásil kterýkoliv žák ze školy?

Výměnný pobyt je zatím primárně určen studentům gymnázia a přírodovědného lycea. Jednou se s námi ale účastnila i studentka z oboru ekologie. Základní podmínkou účasti je znalost němčiny. Výběrové řízení jsme zatím pořádat nemuseli – v každém ročníku se dosud přihlásilo přesně 14 studentů. Mrzí mě ale, že zájem není větší. Myslím si, že jde o skvělou příležitost, kterou by mohlo využít víc studentů napříč obory.

Pohledy samotných studentů

Zeptali jsme se Natálie Peškové a Issabeli Stindt, proč se do pobytu zapojily, jak se dorozumívaly, jak si pobyt užily a mnohem více!

Co tě motivovalo zapojit se do výměnného pobytu?

Natálie Pešková: K přihlášení mě motivovali hlavně moji rodiče – pořád říkali, že to bude skvělá zkušenost a že bych to měla zkusit. Nakonec jsem dala na ně, a jsem za to fakt ráda.

Isabella Stindt: Chtěla jsem zkusit něco nového a poznat i něco ze světa, jelikož Prahu jsem nikdy předtím nenavštívila. Také jsem si řekla, že bych si mohla trochu procvičit angličtinu a poznat novou kulturu.

Byl to tvůj první pobyt v Německu/České republice, nebo jsi zde byla ještě před tím?

Natálie Pešková: V Německu jsem už párkrát byla, protože tam občas jezdíme s rodinou, ale v Hamburku jsem byla poprvé, ale ne naposled.

Isabella Stindt: Ne, v České republice jsem před výměnným pobytem nikdy nebyla.

V čem se podle tebe nejvíce liší život v Německu/České republice od toho doma?

Natálie Pešková: To je docela těžká otázka, protože jak už jsem v Německu byla víckrát, některých rozdílů si už tolik nevšímám. Určitě bych vyzdvihla dopravu – přijde mi, že je tam víc možností, jak se dostat z místa na místo, ale taky je to daleko zmatenější pro turisty než u nás. Ale zamilovala jsem si loď jako součást MHD.

Isabella Stindt: Myslím, že největší rozdíl oproti životu v Německu je ten, že v Praze není tolik zeleně jako v Hamburku, velkou změnou byla také jiná měna a to, že jsem vždy zapomněla, kolik vlastně platím. Také v Německu máme více kebabových restaurací a více občanů s tureckými nebo arabskými kořeny, zatímco v Praze je více občanů se slovenskými, ruskými nebo vietnamskými kořeny. Navíc v Německu je pití alkoholu na veřejnosti legální, takže pro mě bylo překvapením, že v Praze je to zakázané. A nakonec to, že v Hamburku nemáme tramvaje, což mi přijde škoda, jelikož cestování s nimi v Praze jsem si velice oblíbila.

Jaký kulturní rozdíl tě nejvíce překvapil?

Natálie Pešková: Co mě potěšilo, bylo, jak liberální město Hamburk je. Bylo tam spousta LGBT+ vlajek a samolepek vyjadřujících odpor k nacismu, což ukazuje, že je tam otevřenost a tolerance vůči všem. Bylo to osvěžující a příjemné vidět.

Isabella Stindt: Nevím, jestli to bylo jen lidmi z vaší školy, ale v Hamburku není turistika tak populární jako v Praze. Myslím, že kulturních rozdílů není mnoho, nebo jsem si alespoň žádných jiných nevšimla.

Jak jste překonávali jazykovou bariéru?

Natálie Pešková: Jazykovou bariéru jsme překonávaly úplně v pohodě. Dorozuměly jsme se anglicky a neměly jsme vůbec žádný problém. Naopak já jsem Izzy učila trochu česky a ona mi zase pomáhala s německou výslovností.

Isabella Stindt: Mluvili jsme spolu jen anglicky. Dokonce jsem se začala učit mluvit česky, ale stále to nebylo dostatečně dobré na to, abychom jsme se mohli pořádně bavit. S Naty a jejími rodiči jsem mluvila směsicí němčiny, češtiny a angličtiny. A když jsme si s rodiči nerozuměli, používali jsme jen gesta.

Co ses během pobytu naučila, co si odvezeš domů?

Natálie Pešková: Hlavně si беру to přátelství, které jsme s Izzy navázaly. To je určitě to nejcennější

Isabella Stindt: Dozvěděla jsem se, že Česká republika a Německo jsou si vlastně dost podobné a že se mi Praha a její architektura moc líbí. Také jsem se naučila, že i když je tu jazyková bariéra, nebrání to navázání citových vztahů a navázání skutečných přátelství. Stačí jen vystoupit ze své komfortní zóny a nedělat si příliš velké starosti se svou znalostí angličtiny.

Jaký zážitek ti zůstane v paměti nejdéle?

Natálie Pešková: Nejvíc mi v paměti asi zůstane, jak jsme šli i s ostatními na Karlštejn. Celou cestu jsme si ale povídaly jenom s Izzy a pokračovaly ještě dlouho po programu do noci – to byla super atmosféra.

Isabella Stindt: Myslím si, že jednou z mých nejoblíbenějších vzpomínek byla jízda tramvají na Čechův most a ten úžasný výhled na Prahu, když cestou zapadalo slunce.

Jak se liší výuka v české a německé škole?

Natálie Pešková: Výuka v české a německé škole se trochu liší v přístupu. V Německu je větší důraz na samostatnou práci a studenti mají víc prostoru pro vlastní názory a diskuzi. Taky se tam hodně používají moderní technologie, což je u nás občas méně běžné.

Isabella Stindt: Budova školy zvenku nevypadala jako typická německá škola, ale spíš jako malá univerzita, protože zapadala do staré zástavby a měla vysoké stropy. Také na německé škole nemáme automaty na svačiny.

Co tě ve škole v zahraničí překvapilo?

Natálie Pešková: Co mě ve škole v zahraničí překvapilo, bylo, jak neformální a přátelský vztah mají učitelé ke studentům. V Německu se hodně dbá na to, aby se studenti cítili v pohodě a otevřeně komunikovali s učiteli. To u nás není vždy tak běžné.

Isabella Stindt: Neobvyklé pro mě bylo to, že škola má pivovar a mnoho velmi zaměřených předmětů ke studiu na nějaký obor. V Německu bychom na různých vysokých školách obvykle našli obory jako veterinářství nebo pivovarnictví. A jak už jsem zmiňovala, tak u nás nemáme automaty na svačiny.

Byla jsi zapojena i do výuky? Jaké to bylo?

Natálie Pešková: Byla jsem na hodině španělštiny a pak jsem měla ještě možnost se podívat na náboženství. Jen jsem poslouchala a snažila se pochytit co nejvíce, ale nijak jsem se do výuky nezapojovala.

Isabella Stindt: Ne, ne tak docela. Měli jsme jen krátkou hodinu chemie pro celou výměnnou skupinu, ale nenaučili jsme se nic, co bychom už nevěděli.

Co bylo nejtěžší během pobytu?

Natálie Pešková: Nejtěžší během pobytu bylo asi to, že jsem ubytovávala dvě Němky, což znamenalo spoustu organizování a vymýšlení programu. Bylo to náročné, ale zvládla jsem to.

Isabella Stindt: Myslím, že nejtěžší bylo zvyknout si na chůzi a pěší túry. Nikdy předtím jsem pěší turistiku neabsolvovala a nohy mě opravdu bolely.

Vznikla během výměny nějaká nová přátelství?

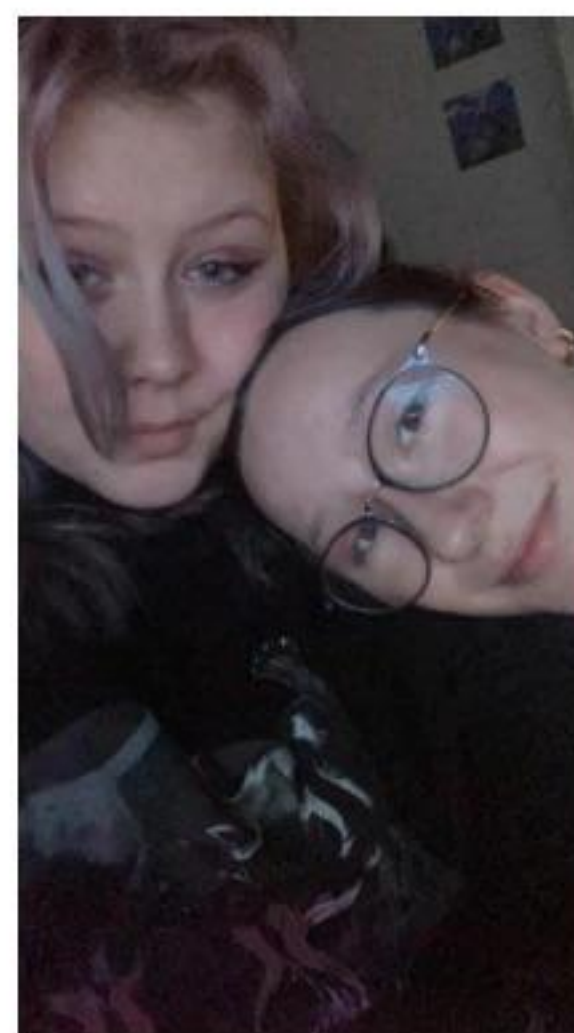
Natálie Pešková: Určitě vznikla nová přátelství. Izzy беру jako jednu z nejlepších kamarádek, navštěvujeme se i mimo školní akce, což jsem moc ráda, že nám to takhle vydrželo.

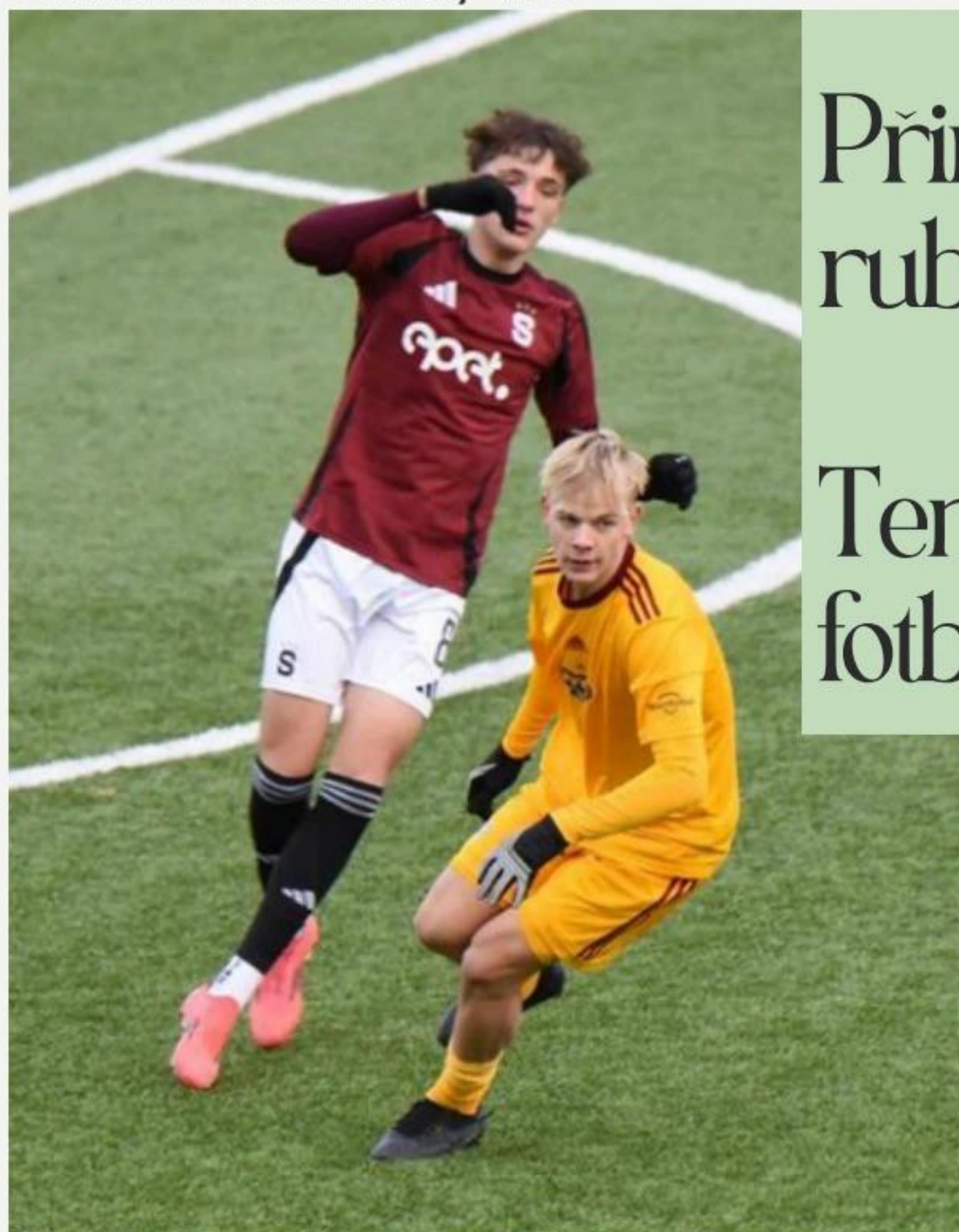
Isabella Stindt: Ano, určitě.

Doporučila bys podobný pobyt ostatním? Proč?

Natálie Pešková: Určitě bych podobný pobyt doporučila ostatním, ale spíš pro aktivnější lidi. Program je opravdu nabitý a je to jak psychicky, tak fyzicky náročné. Ale když máte dobrého parťáka, všechno se vrátí a stojí to za to.

Isabella Stindt: Rozhodně bych to doporučila, protože poznáte úplně jiný způsob života a získáte novou perspektivu. Také se můžete zúčastnit mnoha různých aktivit a možná se naučíte i nový jazyk, nebo alespoň jeho část. Bylo to vždycky vzrušující a program byl plný až do odpoledne. Poté můžete zažít každodenní život svého výměnného partnera, což byla velká zábava!

Prinášíme vám další rozhovory z rubriky Sportovní elita naší školy.

Tentokrát tu máme číslo plné fotbalistů a jedním z nich je

David Ledvinka ze 2.G

Jakému sportu se věnuješ a jak dlouho?

Hraju fotbal od mala, takže nepřetržitě asi 12 let.

Co tě k tomuto sportu přivedlo a proč zrovna fotbal?

Asi nějaká láska k fotbalovému míči. Už jako malé dítě jsem pořád kopal do balonu, takže se to ve mně nějak usadilo.

Kdy sis uvědomil, že fotbal je něco, čemu se chceš věnovat naplno?

Vždy jsem si uvědomoval, že fotbal není vše. Jsou i jiné věci-důležitější věci, ale je to to, co mě dělalo a pořád dělá šťastným-miluju to. Řekl bych, že jsem, budu se zase opakovat, už jako malý kluk měl sen, zahrát si profi fotbal.

Jak často trénuješ a jak vypadá tvůj typický tréninkový den?

Trénuji každý den a díky škole, která mi vychází vstříc, někdy 2krát denně. Nijak specificky mi to den nemění, už jsem non-stop v režimu, ve kterém cokoli, co udělám musí směřovat k co nejlepšímu výkonu.

Máš na kontě nějaké úspěchy?

Jediné, co mě napadá, že jsme minulý rok s Baníkem vyhráli Moravskou ligu mladšího dorostu, to byl úspěch.

Co tě nejvíce motivuje pokračovat a zlepšovat se?

Posouvat sám sebe, dokazovat si, že jsem lepší, než jsem byl včera. Asi to zní zvláště, ale mojí největší motivací je, ukazovat se v každém zápase, že jsem lepší než minulý týden a celý další týden pracovat tak, abych byl lepší v příštím zápase.

Co je podle tebe nejdůležitější dovednost, kterou by měl dobrý fotbalista mít?

Tak samozřejmě ovládní míče v rychlosti a chytrost, která je velice důležitá.

Pokud mluvíme o běžném životě a přístupu, podle mě jde určitě o pokoru a silnou vůli, ale to už jsou spíše vlastnosti.

Máš nějaký předzápasový rituál nebo talisman pro štěstí?

Jasně že mám rituál, dělám ho vždy. Neprozradím ho nikdy, je to něco jen mého, znám to jen já, proto si toho tolik vážím a dodržuju to.

Cítíš se před zápasem nervózně? A jak s tím bojuješ?

Nervozita k fotbalu samozřejmě patří, i k dobrému výkonu. Je to něco, s čím se musím naučit pracovat. Neříkám, že to umím, ale už to zvládám mnohem lépe než dřív. Jde o sebevědomí a uvědomit si, co zvládnu.

Co je podle tebe horší – prohrát na penaltě, nebo dostat gól v poslední minutě?

Horší je určitě dostat gól v poslední minutě. Když se jde na penaltě, je to sice úplně šílená nervozita, ale horší to není.

Máš nějakého oblíbeného fotbalistu? A proč zrovna on?

Mám 2 oblíbené fotbalisty – Cristiano Ronaldo a Kevin de Bruyne. Ronaldo, protože ho od mala sleduju a obdivuju. De Bruyne, protože hraje taky záložníka jako já a miluju jeho styl.

Jaké máš cíle do budoucna? Plánuješ se účastnit nějakých soutěží?

Plánuju a doufám v dobrý přechod do mužského fotbalu a potom se uvidí, jestli mi dá někdo šanci.

A co škola a sport, dá se to skloubit dohromady?

Je to náročné, přijít domů z těžkého tréninku, úplně zničený a začít se učit do školy, ale musí se to zvládnout. Myslím, že i do budoucna to bude v pořádku, naštěstí zrovna tohle dokážu ovlivnit.

Krom fotbalu, děláš i něco jiného?

Jasně, rád hraju na kytaru, hrávám skoro denně. Doma mám pejska, takže když tam jsem, trávím s ním hodně času.

Jaké je tvoje životní motto či myšlenka, která tě žene kupředu?

Kdo umí, umí. Kdo neumí, čumí.

2. kolo - Nový PORG

semifinále - Open Gate

finále - Hala Jedenáctka na Chodově

NAŠI FUTSALISTI A JEJICH SKVĚLÉ

4. MÍSTO!

Tamara Macková, 4. G

Naši studenti pod vedením pana profesora Vaculíka, učitele tělesné výchovy, se zúčastnili 11. 12. 2024 Středoškolské futsalové ligy v Praze. Postupně prošli třemi vyřazovacími koly a úspěšně se probojovali až do finále, kde se utkali s nejlepšími čtyřmi školami v hlavním městě.

Během turnaje si naši kluci změřili síly například s Gymnáziem Nad Štolou, Gymnáziem Přípotoční nebo se Střední odbornou školou logistiky a podnikání. Tato soutěž se koná každoročně, a už před dvěma lety se naši „Podskaláci“ dostali až do finále.

Letos si vybojovali krásné 4. místo – a to je rozhodně důvod k hrdosti!

A jak celou atmosféru viděli někteří z účastníků?

Jak bys popsal atmosféru, která na turnaji panovala? Kolik vás v týmu bylo?

Jakub Schalek: Atmosféra byla dobrá a na předešlých turnajích nás bylo kolem jedenácti nebo patnácti. Na tom posledním nám ale chyběli dva hodně dobří hráči, což se bohužel projevilo na celkovém výkonu.

Adam Kos: Musím souhlasit s Jakubem, že u nás panovala dobrá nálada, hráli jsme ve finále už jen ve vtipu, protože jsme si to šli jenom užít.

Co si myslíš, že byla příčina vašeho úspěchu?

Adam Kos: Sešli jsme se jako dobré ročníky. Už v druhém ročníku jsem hrál, a to s Jakubem Schalkem.

Cítil jsi se nervózní?

Jakub Schalek: Moc jsem se ve stresu necítil. Byl jsem moc rád, že jsme se dostali až do finále. Na to, že nejsme sportovní škola, jsme se dokázali měřit s různými sportovními školami a některé jsme i porazili. Je to super pocit reprezentovat Podskalskou!

Tamara Macková, 4. G

SEBASTIAN BEČVÁŘ (3. C):
NA LEDĚ JSME JAKO KAŽDÝ
JINÝ TÝM. JEN SEDÍME NA
SANÍCH.

*S hráčem
para hokeje
nejen o hokeji*

Para hokej je tvrdý, rychlý a týmový sport – stejně jako klasický lední hokej. Jen s tím rozdílem, že se hráči pohybují na speciálních saních a místo jedné hokejky používají dvě. V rozhovoru jsme si povídali s hráčem HC Sparta Praha Sledge a reprezentantem České republiky, který doufá, že už příští rok okusí atmosféru paralympijských her.

Navíc o něm Česká televize natočila dokument v rámci pořadu Klíč, který ukáže, jak se dá žít naplno i bez končetiny. Sledujte jeho příběh a zjistěte, co všechno dokáže člověk, který se nevzdává ani v těžkých chvílích.

O tom sportu jsi se tedy dozvěděl sám?

Já vlastně nevím, jak to bylo, najednou rodiče přišli s tím: „Hele pojd', můžeš si jít zkusit hokej.“ a tak jsem jel na hokej.

Kolik času ti to zabere?

Momentálně trénuji 3krát týdně, když je to jenom ligový, tak je to jen jednou týdně a zápasy o víkendech. Do toho škola a práce, takže času opravdu moc není.

Většinou pondělky a zbytkový dny to mám spíše večery, někdy odpoledne. Ta reprezentace nemá obvykle přímý program, berou místo tam, kde je led, tak se většinou tréninky dozvídám maximálně měsíc dopředu.

Co tě k tomuto sportu přivedlo?

Vlastně amputace mě k tomu přivedla, s tím, že jsem vyzkoušel mnoho různých sportů, co se týče volejbalu, fotbalu. To mě nějak nechytlo, i přesto, že jsem hrál předtím 11 let fotbal. Takže jsem skončil u hokeje, s tím, že se mě hnedka ujala reprezentace.

Co tě na tom baví nejvíc?

Ten sport mě úplně pohltil. Hraju už 4–5 let a vůbec se mi nechce přestat. Je to dynamické, soutěživé. Navíc, narozdíl třeba od fotbalu nebo volejbalu, se dá s para hokejem podívat do světa, což je super.

A jaké jsou tvé dosavadní úspěchy?

Před dvěma lety jsme byli republikově třetí a na mistrovství světa jsme byli taky třetí, takže to je momentálně takový největší úspěch. Ale teď mě žene dopředu hlavně možnost, dostat se na paralympiádu. Ta bude příští rok a doufám, že budu mezi nominovanými.

Život by se měl žít tak, abys nelitoval žádného dne!

Býváš před zápasem nervózní?

Při těch soutěžích už vlastně ani nervózní nejsem. První zápasy to bylo takový, že jsem udělal chybu a byl jsem z toho nesvůj, ale teď už to tak nevnímám. Ty chyby k tomu patří – bez těch chyb by nepadaly góly a bez těch gólů by se nevyhrávalo.

Máš nějaký předzápasový rituál?

Vůbec. Jdu na led s tím, že to prostě vyhraju.

Jaké největší výzvy v tom sportu vnímáš?

Určitě mít disciplínu a být dochvilný – tréninky jsou časté a chodit včas je samozřejmostí. Ta dochvilnost, jelikož si před každým tréninkem musíme zkontrolovat vybavení a musíme se k tomu dostavit hodinu a půl dopředu.

Jednou jsem přijel na zápas se zlomenou hokejkou a najednou, když člověk nemá druhý pár, což jsem v té době ještě neměl, tak shánět hokejku takhle narychlo bylo těžký. Ale nakonec jsem ji sehnal, sice jinak dlouhou, ale nějak jsem si poradil.

Co by měl mít podle tebe správný sportovec?

Určitě motivaci. A v našem sportu samozřejmě i nějaký hendikep 😊

Jaký jsi vlastně člověk mimo sport?

Žiju ze dne na den. V určitých věcech moc dopředu nepřemýšlím. Ráno vstanu a řeknu si: „Tak jo, uvidíme, co ten den přinese.“ A ono to nějak dopadne, a je mi jedno jak, v tomhle ohledu jsem dost spontánní.

Slyšela jsem, že o tobě točí Česká televize, je to pravda?

Ano, je to seriál Klíč, který je točen s lidmi mající nějaké postižení a ukazuje těm lidem, že život například bez té končetiny jde dál žít.

Účastnil jsi se někdy nějakého natáčení předtím?

Ano, dělal jsem komparz, přesně tedy vojáka bez nohy, ale bylo to strašný. Ležel jsem v březnu v blátě několik hodin a za ten čas, co jsem tam strávil, ta odměna byla nic moc.

Jak jsi přišel zrovna k natáčení pro ČT?

To bylo úplnou náhodou. Hanka Kohoutová, hlavní lektorka Školy chůze, se bavila s někým na baru a najednou z toho vyšlo, že dělá pro ČT.

TÁNÍ LEDOVCŮ A OCEÁNY

Je nám všem jasné, že se změnou klimatu dochází k tání ledovců, věděli jste ale, že právě známé tání ledovců ovlivňuje rychlost rotace Země?

Jak to probíhá?

Voda z ledovců odtéká směrem k rovníku → přibývající voda pohyb zpomalí → ovlivnění měření času!

Není to zdaleka poprvé, co se zpomaluje rotace Země. Asi před 70 miliony let díky ní trval jeden den asi 23,5 hodiny.

S táním logicky přichází stoupání hladiny oceánů, v současné době stoupá ročně o 3,6 mm.

Jaká to nese rizika?

→ záplavy, přívaly bouří, tsunami, vysídlení obyvatelstva z určitých oblastí (např. ostrovy, které by mohly být zatopeny), degradace zemědělské půdy, ekonomické škody, ...

Vzestup hladiny vědci měří a pozorují mareografem - přímou metodou nebo nepřímou, u které se zkoumá poměr přítomnosti izotopu kyslíku - 18 ve vodě.

EXTRÉMNÍ POČASÍ

Extrémní počasí se projevuje různým střídáním teploty, vlhkosti či srážek. Počiny vln veder, studených vln či tropických cyklonů vyvolávají ekonomické škody a náklady, ztráty na lidských životech, sucho, záplavy nebo sesuvy půdy.

ŠÍŘENÍ PARAZITŮ A NEMOCÍ

Se zvýšením celosvětové teploty se více rozmnožují a migrují někteří parazité.

Například někteří komáři migrují do střední Evropy a šíří svým štípnutím nemoc zvanou srdeční dirofilarióza. Tato nemoc postihuje psy, kterým se po štípnutí uhnízdí červi a ti postupně putují do srdce. Naštěstí ale existuje léčba v podobě opakovaných injekcí, může to mít přesto riziko krevních sraženin v těle zvířete.

Je tu ale i úplně opačná situace. Někteří parazité mohou naopak díky změně zcela vymizet. Výzkum parazitů v ekosystémech prováděli vědci z amerického Smithsonian's Institutu. Například zjistili, že parazit, který žije v japonských kobyilkách, by mohl zaniknout kvůli nevhodným podmínkám. Kobylinky slouží k potravě vzácných ryb. Ryby díky parazitům snadněji získávají potravu a nedochází tím tak k jejich vyhynutí. Bez těchto parazitů by se kobylinky mohly přemnožit a narušily by tím výrazně ekosystém.

MIGRACE

S předchozími důsledky přichází i migrace. Extrémní počasí ovlivňuje životní podmínky pro obyvatelstvo, které nuceně odchází do bezpečnějších, nebo obecně lepších oblastí pro život. Ať už jsou to příliš suchá území v oblastech Sahelu nebo jakékoliv místo u pobřeží zasažené tsunami a záplavami v místech delt velkých řek anebo skoro zatopené ostrovy. Zvýšená migrace do hustěji zalidněných končin ale také není dlouhodobě zvládnutelná, nese to další rizika. Dá se vlastně říct, že všechny tyto důsledky na sebe navazují a tvoří dlouhý řetězec.

ZEMĚDĚLSTVÍ

Dopad na zemědělství je velmi velký, protože zemědělství považujeme za jedno z největšího sociálně-ekonomického odvětví, které silně pociťuje změnu klimatu, a především je na něm obyvatelstvo závislé.

Rozmnožení parazitů ovlivňuje růst plodin, postupně i celkové pěstování. Extrémní počasí zase může zaplavit půdu škodlivými látkami z kyselých dešťů (např. sírany či dusičnany), rostliny se i musí přizpůsobovat na výkyvy teplot a srážek.

Jaká jsou pro to opatření do budoucna?

V České republice se plánuje do zemědělství více zapojit čirok místo pšenice. Pšenice ztrácí odolnost vůči suššímu podnebí, oproti tomu čirok je suchovzdorný, navíc se může využít pro bezlepkové produkty a jako materiál na výrobu bioplynu.

BIODIVERZITA

V ekosystémech, a mezi nimi, fungují vazby, které změna klimatu dokáže narušit.

Působí na změnu množství vody, teplotu a vegetaci pro určité druhy ve společenstvech. Dochází tak k migraci, úhynu některých druhů nebo také vyhubení určitých druhů škůdci, kteří se hojně rozmnožili.

Příkladem změn biodiverzity znázorňují korálové útesy a bělení korálů. Korály jsou velmi citlivé na změnu teplot v oceánech. Voda v oceánu se na určité hranici ohřeje a korály vypudí tzv. symbiotické řasy. Tyto řasy tvoří barvu a živiny korálům, pokud se vypustí příliš řas, korály postupně odumírají. Důsledkem tohoto problému je narušení potravního řetězce v celém ekosystému oceánu.

Rozhovor s paní učitelkou Ližanovou

Mladá učitelka, která školu původně vůbec neplánovala, nakonec našla svou vášeň v předávání znalostí. Na vysoké škole se setkala s inspirativní profesorkou, která ji přivedla k myšlence učit. Dnes se věnuje několika předmětům, které jsou přírodně zaměřené, miluje cestování, hudbu i dobrodružství – a ve třídě se snaží dělat věci jinak, než jak to zažila sama jako studentka. Jaká byla její cesta k učení? Co ji na práci nejvíc baví? A proč ji studenti často považují za jednu z nich?

Tereza Tichotová, 2.G

Kdy jste začala učit?

Během bakaláře jsem si řekla, že to zkusím. Přestože jsem původně ani nechtěla jít na vysokou školu hned po střední škole a nevěděla jsem čím chci být. Ale pak nás učila skvělá paní profesorka a ta mě přesvědčila o tom, že by učení mohlo být fajn a já se rozhodla to tedy zkusit rovnou během studia a šla jsem učit na základku v Neratovicích a pak jsem skončila tady na Podskalské.

Co vás vedlo k přírodním vědám?

Vždy mě bavily všechny předměty, a to jak humanitní, sporty, hudba, zkrátka všechno. A v rámci gymnázia v Jindřichově Hradci jsme měli možnost si vybírat mnoho různých předmětů navíc, takže já jsem si náhodně zvolila, že budu chodit na biologii, chemii... A pak jsem u toho zůstala, když jsem zjistila, že mám například tu biologii 5-6x týdně a odmaturovala jsem z toho, tak jsem si řekla, že v tom budu pokračovat i na VŠ.

Měla jste před učením nějakou jinou profesi nebo jste šla po VŠ rovnou učit?

Profesí jsem měla hodně, pracovala jsem v mikrobiologickém ústavu, ve vinotéce, v kuchyni jako výpomoc, dělala jsem s dotazníky. Zpracovávala jsem pro Masarykovu univerzitu data z různých prací. Má první brigáda byla ve 14 letech, kdy jsem natírala ploty. Aktuálně studuji na vysoké škole na přírodovědecké fakultě a k tomu učím tady na Podskalské.

Co vás na učení baví?

Ta různorodost, neustálá proměnlivost. I to, jak jsou studenti vtipní. Předávání informací, zkoušení nových metod. Protože my jsme nesměli říct nějakou svou myšlenku a s tím jsem nesouhlasila, takže se to snažím aplikovat trochu jinak. Také to, že to vlastně není jen o tom učení, ale o věcech okolo, co ani společnost nevidí.

Naopak mě štve velmi snížená pozornost u studentů, ale u toho je jasné, že to mají kvůli sociálním sítím. Zkrátka to už všichni pozorujeme na sobě, ten problém udržet pozornost. Dále to, pokud řeknu studentům, aby byli potichu a po chvíli začnou mluvit znovu.

S motivací je to tak, že na každého studenta platí něco úplně jiného, takže jeden trik neexistuje.

Co nejvíce zajímavého se Vám stalo během učení?

Vzhledem k tomu, že se každý den děje něco jiného, tak už z toho člověk otupí, ale na té základní škole mi děcka chtěli ukázat plamenomet a než jsem stihla cokoli říct, tak na zapálenou sirku stříkli sprej, a tak mi ho ukázali. Ale tam takovéto incidenty byly časté.

Také se mi stává, že si mě jak studenti nebo kolegové velice často zaměňují za studentku, obzvlášť na seznamováku.

Máte radši biologii nebo zeměpis a proč (nějaký jiný předmět, který učíte)?

Nejvíce mě asi baví ten zeměpis, to, jak je propojený se spoustou dalších předmětů (ekonomie, jazyky, historie, biologie, chemie). Rozšiřuje to hodně všeobecný přehled a také jsem vždycky měla ráda mapy.

Máte nějakého domácího mazlíčka (rostliny) doma?

Ano, mám pejska Matyldu. Také mám nějaké ty rostliny, ale ony mě nemají rády a moc dlouho většinou nevydrží, takže většinou je jejich životnost tak pár týdnů, někdy i měsíců.

Kam jezdíte na dovolenou?

Pokaždé cestuji letadlem na nová místa, ale pokud je něco poblíž, tak s kamarády jezdíme autem, třeba na lyže. Hlavními aspekty jsou pro mě bezpečnost a levné letenky, které jdou sehnat i za pár euro. Ráda se vracím do Itálie, která mě moc baví, vždy na jiné místo. A to kvůli její rozmanitosti, lidem, atmosféře, místní kuchyni, moři a horám. Také se mi moc líbí italština a co mě v poslední době zaujalo, tak byly Kanárské ostrovy. V zimě tedy lyžuji a v létě se třeba zas vydám na půl dne k moři a druhou půlku dne strávím chozením po horách nebo památkách. K tomu lyžování, tak s kamarády jezdíme většinou do ciziny. Ale s rodinou nebo teď na lyžáku, jsem lyžovala i v Česku nebo Rakousku.

Co byste vzkázala studentům?

Aby se studenti nebáli v životě dělat chyby, neříkat ne, a naopak zase ano.

10 věcí bez kterých se neobejdete

Rozhodně se neobejdu bez své rodiny, přátel, psa, dobrého jídla, hudby, a to jak aktivní i pasivní, ráda si ji poslechnu, hraju na kytaru dříve i na piano, flétnu, zpívám ve sboru. Bez cestování, turistiky.

Máte nějaká dobrodružství na kole?

Oficiálně to mám od lékaře zakázané už několik let, neberte si ze mě příklad, ale přesto na něm jezdím. Asi největším dobrodružstvím je pro mě vlastně úraz, jednou jsem dělala blbosti, spadla jsem, byla jsem všude sedřená šterkem a skončila jsem na šití. Nejezdím v Praze, jelikož jsem z jižních Čech tak tam.

Co ráda děláte ve volném čase?

Občas si zaběhám, zacvičím si jógu, nebo s kamarády něco podnikneme, třeba se vydáme lézt na stěnu.

Co posloucháte?

Nějak tak všechno až na dechovky, nejraději a nejčastěji se vracím k 90. rocku. Mojí srdcovkou je *Nirvana*, *Red Hot Chili Peppers*, *System of a Down*. Pak i rap nebo *Lanu Del Rey*, ale u té musí mít člověk na tu její hudbu náladu. Hudbu poslouchám v podstatě pořád, u příprav, při cestě do a z práce, doma, při cvičení, při venčení Matyldy, při úklidu, vaření. Zkrátka pořád.

Máte nějakou oblíbenou odrůdu vína?

Bílé suché víno a pak záleží, jestli je dobře či špatně udělané, ale i Rulandské šedé. Ale preferuji spíše nealkoholické nápoje.

City Nature Challenge

Sára Šimková, 1.B

City Nature Challenge, zkratkou CNC, je mezinárodní čtyřdenní soutěž měst. A v čem města vůbec soutěží? Soutěží v biodiverzitě neboli v rozmanitosti druhů na jejich území.

Poprvé soutěž probíhala jen mezi dvěma městy, a to mezi Los Angeles a San Franciscem v roce 2016. O dva roky později, v roce 2018, už soutěžil celý svět. Projektu se zúčastnilo 68 měst! V současnosti se jich hlásí kolem 700 a Praha je jedno z nich. A jak to tedy vůbec funguje? Je to jednoduché! Nejdřív si musíte stáhnout bezplatnou aplikaci iNaturalist, jelikož ta měří všechna data a statistiky. Pak začíná ta zábavná část. Vaší hlavní pomůckou bude mobil, ale sedět doma rozhodně nebudete.

Nejenže soutěžíte za své město, zároveň se snažíte být z toho města co nejlepší. Naší rodině se už povedlo být v top trojce a za odměnu jsme se šli podívat do badatelen přírodního oddělení Národního muzea. Moje mamka měla dokonce fotku, kterou pořídila během soutěže, vystavenou na výstavě, která se vždy koná po ukončení projektu. Tím chci říct, že pokud budete úspěšní, odměna vás nemine. Ale i jinak je to zábava!

Jak už jsem řekla, hlavním úkolem je jako město zaznamenat během soutěže co nejvíce druhů – rostlin, živočichů, hub, ... No prostě organismů. A jak je zaznamenáte? Úplně jednoduše – vyfotíte je, nahrajete do aplikace, amatérsky je určíte a pak už jenom čekáte, než vám odborníci určí přesný druh. No a takhle se jich snažíte vyfotit co nejvíce.

Ještě stojí za zmínku říct, že se mohou hlásit i školní kolektivy, a nebo že pod jedním účtem může být víc lidí. Tak hurá do toho! Soutěž probíhá čtyři dny, 25. - 28. dubna a já určitě doporučuji, zapojit se. Pomůžete tím jak svému městu, tak odborníkům, kterým aplikace celoročně dodává informace o výskytu organismů. Tak hodně štěstí!

Studio Ghibli je japonské animátorské studio, které je známé tím, že v podstatě každý jejich film je unikát a nikdo jiný je není schopný napodobit. Jejich filmy jsou vždy nádherně nakreslené a mají pestrý, dojemný a většinou hluboký příběh.

Dora Hermína Lišková, Johana Riegerová a Sára Šimková, 1.B

Chlapec a volavka (2023)

Nejnovější film od studia Ghibli není výjimkou. Celý příběh se jako většinou odehrává v kouzelném fantastickém světě a autor Miyazaki si dal vážně záležet na tom, aby vše popsal a nakreslil do detailu. Příběh, jako takový, sleduje chlapce Mahita, který se právě potýká se ztrátou maminky a snaží se zvyknout na život mimo Tokyo. Vstoupí do podivného světa, kde se snaží bojovat se svými problémy a otvírají se vážnější témata jako smrt a stáří. Na film bych se klidně doporučila podívat několikrát, abyste se mohli pořádně vžít do děje, ale zároveň si mohli prohlédnout všechny detaily, kterých opravdu není málo. Tento film neuchvátil jenom mě, ale i zbytek světa – vyhrál několik důležitých cen a dokonce byl nominován na Oscara.

Princezna Mononoke (1997)

Hlavním tématem tohoto filmu je soužití lidí a přírody. Na jedné straně je princezna Mononoke, dívka vychována vlky, která bojuje na straně přírody a lesních bohů. Na druhé straně je paní Eboši, vládkyně města vlese, která se zajímá hlavně o svůj lid a průmysl. A někde mezitím je princ Ashitaka, snažící se nastolit mír, pochopit a vyléčit kletbu, která na něj byla uvržena. Největší část filmu se odehrává v lese, který je přeplněný malými roztomilými bytostmi a duchy, a tvoří tak kouzelnou atmosféru. Vážně mě překvapilo, jak byl les pečlivě nakreslen – vypadal pohádkově, ale i tak mi připadal velice skutečný. I v tomto filmu se časem děj stává hlubším a složitějším, ale na zajímavosti neztrácí. Na konci se všichni utkají ve velkém boji o hlavu lesního ducha, a komu se podaří vyhrát? To už musíte zjistit sami.

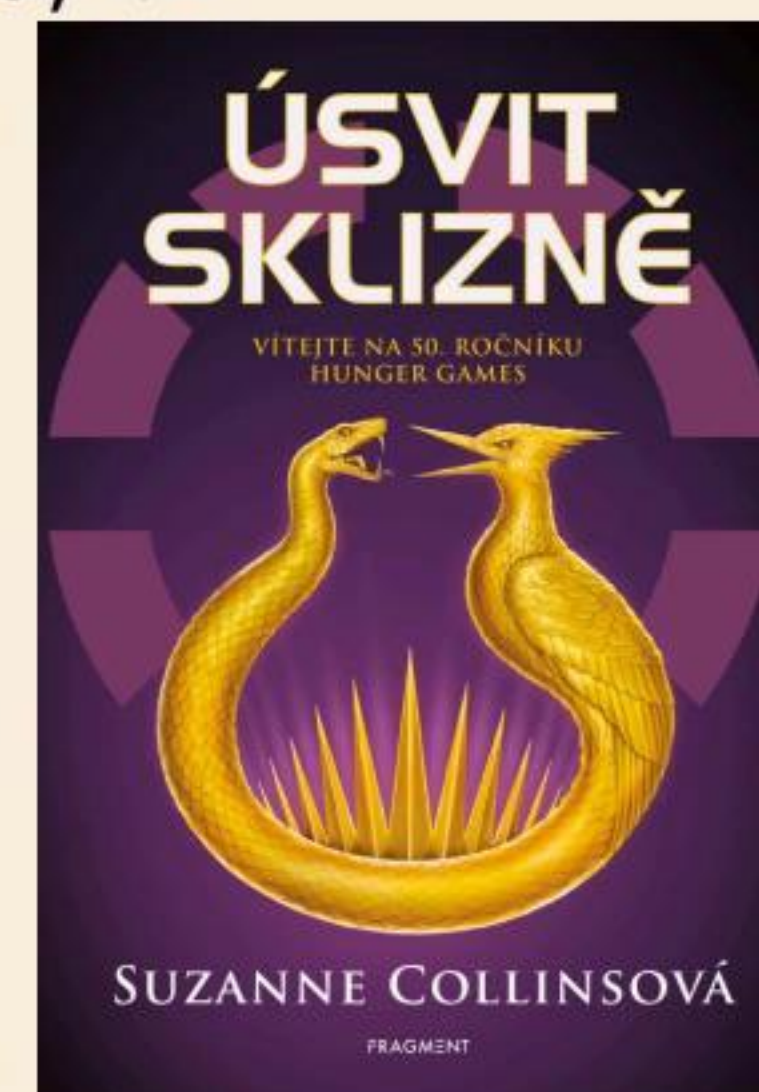
Tohle je jen malá ukázka z velké škály filmů od studia Ghibli. Pokud se vám od nich líbí alespoň jeden film, doporučuji podívat se i na nějaké další. Každý film je totiž v něčem jiný a vždy vás něčím překvapí, ale podstata a styl kresby se nemění.

TIPY NA KNIHY

Dora Hermína Lišková, Johana Riegerová a Sára Šimková, 1.B

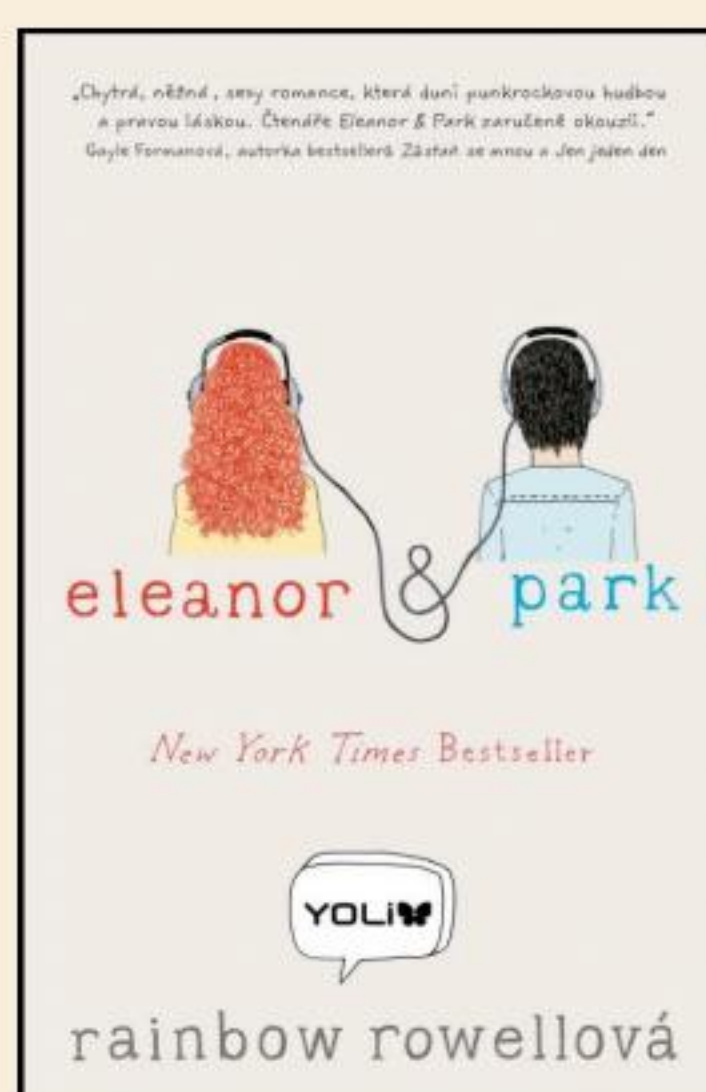
Úsvit sklizně

Příběh se odehrává 24 let před událostmi původní trilogie Hunger Games a sleduje 16letého Haymitche Abernathyho z 12. kraje. Haymitch žije se svou matkou a mladším bratrem a snaží se přežít v chudobě. Jeho život se dramaticky změní, když je během sklizně vybrán jako jeden ze čtyř splátců z jeho kraje pro 50. Hladové hry, které mají být dvojnásobně brutální.

Eleanor a Park – Rainbow Rowell

Eleanor je dívka s plameně červenými vlasy a těžkým domácím životem. Park je tichý kluk z korejsko-americké rodiny, který si raději čte komiksy a poslouchá kazety, než mluví s lidmi. Když se Eleanor stane novoužačkou a sedne si vedle Parka v autobuse, pomalu mezi nimi začne vznikat zvláštní pouto. Sdílení hudby a komiksů se promění v hluboký cit, ale realita kolem nich není zrovna jednoduchá – zvláště pro Eleanor, která doma zažívá napětí a strach. Je to příběh o první lásce, která je krásná i bolestná zároveň.

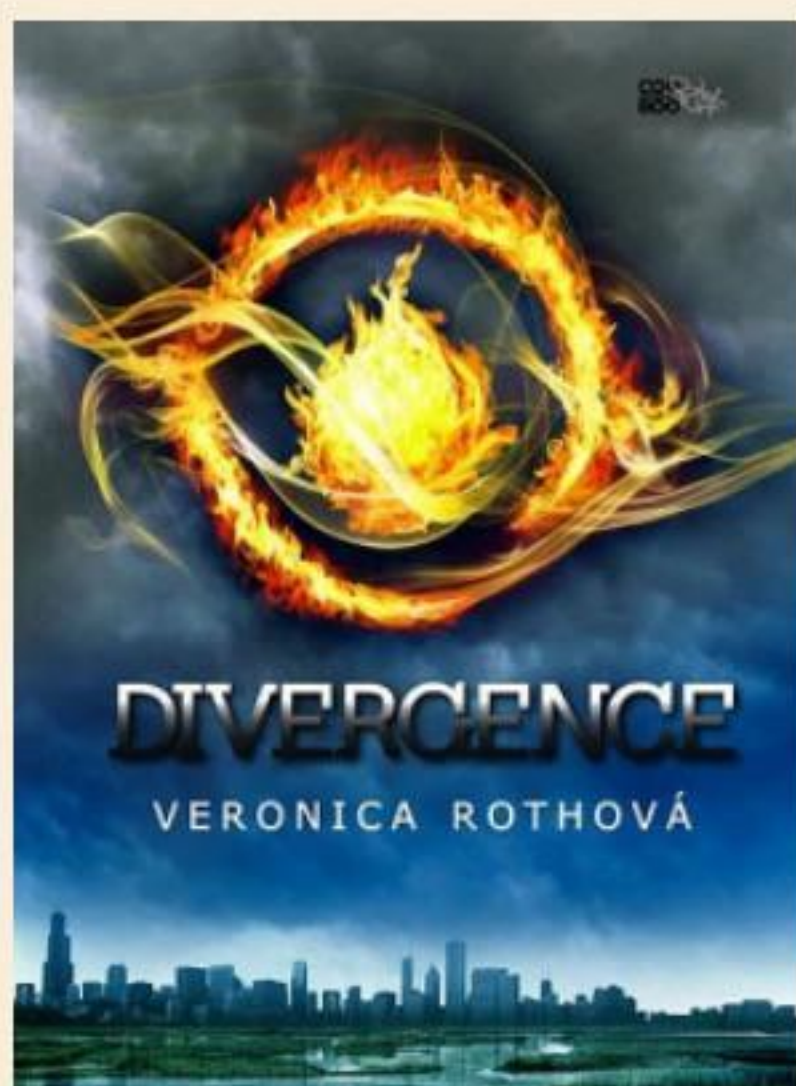
Šest vran – Leigh Bardugo

Kaz Brekker je zločinecký génius v přístavním městě Ketterdam a dostane nabídku, která se neodmítá – vloupat se do legendární pevnosti a unést nebezpečného vědce. Sestavuje tým šesti výjimečných (a velmi odlišných) lidí: vražedkyni, hazardéra, špionku, uprchlíka, vojáka a zloděje. Každý z nich má své tajemství a vlastní důvod jít do mise, která se rovná sebevraždě. Jejich vztahy jsou napjaté, ale nečekaně silné – a jak se blíží k cíli, zjistí, že úkol je ještě mnohem složitější, než čekali. Skvělý mix fantasy, napětí, heist stylu a emocí.

Divergence – Veronica Roth

V post-apokalyptickém Chicagu je společnost rozdělena na pět frakcí, podle hlavní lidské vlastnosti: poctivost, obětavost, statečnost, mírumilovnost a inteligenci. Beatrice Prior se má rozhodnout, kam bude patřit – ale testy ukáží, že nepatří jen do jedné frakce. Je divergentní, což ji staví mimo systém a do velkého nebezpečí. Přidává se k nebezpečné frakci Neohrožených, kde se učí bojovat, ale i důvěřovat lidem, jako je záhadný instruktor Čtyřka. Postupně odhaluje spiknutí, které by mohlo zničit celý jejich svět.

Zdroje: goodreads, databáze knih

Škrábání

Rosie šla po temné ulici. Na cestu si svítila mobilem, a přestože venku mrzlo, měla rozeplou bundu. Ztratila klíče, když se vracela domů z práce. Ale poslední autobus jí ujel, a tak byla nucena jít temným lesem. Bylo to tuze nepříjemné zjištění, když sáhla do batohu a nenašla v něm klíče.

Ulice byla tichá. Kromě jejího dechu, který jí u pusy vytvářel mráčky, a kroků, byl slyšet jen jeden zvuk. Škrábání. Rosie se zastavila. Co to teď slyšela? Škrábání? Nervózně se rozhlédla kolem sebe a zavolala „Čičiči!“ Ve víře, že to byla jen kočka. Ale škrábání sílilo a rozhodně to kočka nebyla. Něco většího. Něco nepříjemně blízko. Rosie se raději opět rozešla a zamířila do temného lesa. Na ulici alespoň svítily pouliční lampy, ale tady byla vydána na pospas svého mobilu, kterému každou chvíli mohla dojít baterie. Škrábání se ale vzdálilo. Jenže ho vyměnil další zvuk. Zvuk, který Rosie vadil mnohem víc. Něco se táhlo po zemi za ní. Prudce se otočila, ale nic za ní nebylo. Polkla. „Ne, na to dneska nemám nervy,“ řekla pro sebe a rozešla se zpátky směrem ke své bytovce.

Její sousedka měla klíče od jejího bytu. Takže se s ní domluvila a klíče si vzala. Zevnitř zatarasila dveře bytu stolem a židlí na doporučení té milé paní, co bydlela vedle. Hned na to šla do koupelny bez sebemenšího zaváhání. Vlasy si dala do drdolu, aby se jí ve sprše nenamočily. Poté si stoupla do sprchového koutu. Zavřela za sebou dveře z mléčného skla a pustila vodu. Slyšela, jak voda teče a dopadá na zem.

Také slyšela tiché škrábání na sklo.

Dora Hermína Lišková, 1.B

Básně našich studentů aneb kreativní duše na naší škole

Nehty pod kůží

Prázdná v hlavě
Smutek na duši

Nehty zaryjí se hravě
Touha po kuši

Co ti srdce promění v krvavé kusy
Chceš být probodnut, střelen šípem

V této době však nepřichází záchrana
Čekáš ten stav, stále neodchází, víš že nedožiješ se dalšího rána

Anonym

Co je to na mých kostech, že z nich stavíte věže předsudků?
Co je to v mých očích, že se v nich utápíte, aniž byste se
pokusili plavat?

Nosím tvář, co jste mi vtiskli, ale nenesu vinu.

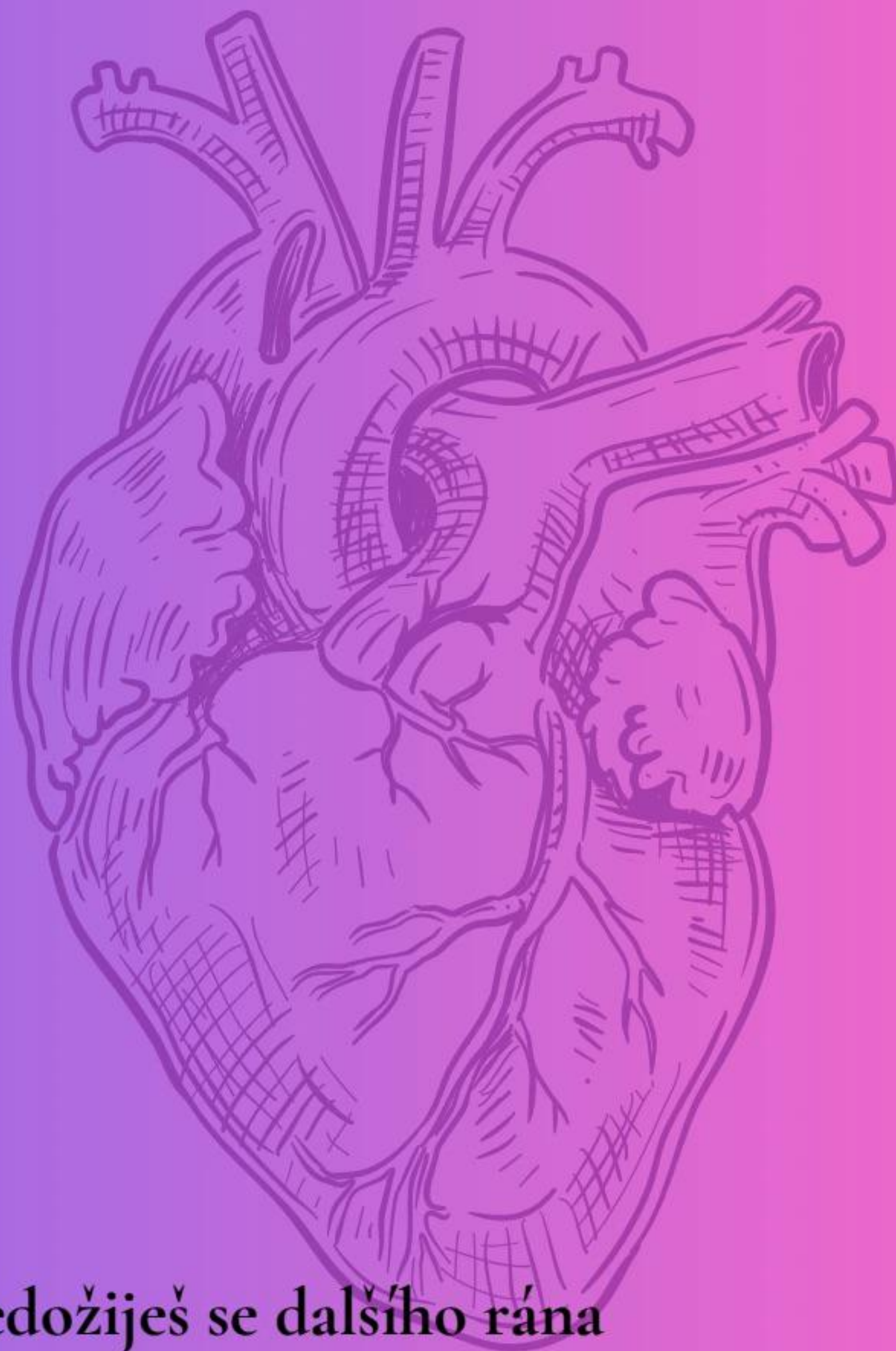
Proč hledáte šrámy, kde žádné nejsou?

Proč ve stínech mé siluety vidíte svou vlastní zkaženost?

Mám hlas, který slyšíte jako šepot hříchu, i když křičím
pravdu.

Co je se mnou tak špatně, a co je s vámi, že místo odpovědi
hledáte chybu?

A. J.

Kárová dýka

Osud nám prý karty míchá a jimi máme život hrát
Ale já mám pocit, že míchám je sám, a špatné si vždy dám

Tak musím marně bez žolíka sázet
Nekonečné brání nových špatných karet, co mě budou více do
propasti strážet.

Na mou rudou krev co teče z nových ran, zbytek mé duše dávám.
Vždy ale padne beznadějná černá, ukazuje barvu mého zatím
prázdného hrobu, co čeká, až tepny protnu, až do srdce bodnu
károvou dýku.

Anonym

Anatomie ticha

Vylévání slz, do řeky, do proudů,
srovnávání těl, příběhy jiných tvorů.
Létání myšlenek, negativní slova,
černé svědomí, živá mrtvola.
Padající deště, pošpiněná čest,
křehké zdraví, problémy velkých měst.
Návykové látky, kořeny šedé růže,
ostříhané vlasy, stíny jednoho muže.
Předražené zážitky, nezhojené rány,
chůze stále v kruhu, uzamčené brány.
Zdivočelá stáda, průhledné noci,
pohledy do očí, ve stejné kleci.

Aneta Koubíčková, 4.G

Moudrost do tmy

Z hněvu, smutku a dalek, je
nyní jen popel a hořkého čaje
šálek. Dokážeš dát moudrost,
když vidí tě jako blázna?
Pokládej si otázky ale jsi v říši
prázdná. Nikdo neslyší, co slzy
křičí, tak čti, co hlava ti líčí.
Radost má nového muže, který
je pouhá kost a prohnílá kůže.
Bolest už postavila zeď, tak na
co čekáš, povyskoč a leť. V tváři
je bolest, ale vidět ji není, stačí
poznat, co je snění. Je to o tobě,
o nás i o světě. Piš o sobě, co
brání ti ve vzletu.

Fanda Hošek, 4.G

Nábor nových redaktorů do týmu Podskaláku

Baví tě psát, kreslit, fotit či upravovat v grafice?

Rádi tě uvítáme v našem redakčním týmu v novém školním roce 2025/2026! Počet míst není omezený, budeme rádi za každého zájemce.

Pokud máš zájem nebo nějaké dotazy, zde jsou kontakty na naši redakci:

ig: **casopis_podskalak**

mail: **casopis.podskalak@gmail.com**

Můžu zjistit,
odkud je ten
krystal

Ale...
Je to NEBEZPEČNÉ

Pff...
NEBEZPEČNÝ?
Tak dělej, ať to
máme za sebou

